Ioana Sarah (I)

On August 09, 2020

Comentariile amicei meie Ioana Sarah pe pagina mea de FACEBOOK. Conversațiile noastre. Sunt lucruri interesante de știut, fiindcă ceea ce afli de la alții ia forma unor întrebări care solicită hotărâri cheie în puncte de birfurcație ale vieții.

Ascultă-mi vorbele grele și cumpănește bine înainte să reții ideea din spatele lor, sensul lor de artă, de vis, de neuitat, de privire concretă asupra lumii. Uneori sunt vorbe de o liniște deplină, alteori ele sunt scoase din iadul disperării. Realitatea este făcută de oameni și uneori servește la satisfacerea nevoilor resimțite pentru alinarea durerilor. Acest lucru nu trebuie uitat dacă vrem să înțelegem mișcările spirituale și dezvoltarea lor. Corectează-mă, încă nu am trecut pe curat, pe o tablă neagră se scrie doar cu alb. Era o vorbă...dacă vrei să echilibrăm situația eu zic să împărțim realitatea și visarea, îți las ție visarea și apoi facem schimb, să privim din ambele perspective.

Simțirea în realitate și nostalgia visului sunt impulsuri ale aspirațiilor omenești și uneori ale realizărilor. Oricât de înălțătoare ar fi acestea din urmă tot ce punem în leagănul gândirii și trăirii ne aduce la cele mai profunde simțăminte. Adesea, punem gândurile noastre în sacul cu amintiri nefirești, simțămintele lovite de zbucium le turnăm într-un cazan plin cu smoală, iar simțirea oricât de înălțătoare ne trimite înapoi la leagănul tuturor realizărilor, împlinirilor și satisfacțiilor sufletești care ne-au dat mare bătaie de cap. Nostalgia trăirii întru scris poate să mângâie aspirațiile de absolut ale sufletului uman, reprezentând de multe ori legătura visului cu realitatea, ca o măsurare a impulsului de voință pentru o perioadă de timp, acel impuls de a acționa instinctual care capătă sensul de atitudine practică, ba mai mult, se concretizează într-un plan bine pus la punct.

Există oare un moment determinant pentru transformarea realității unui om? Răspund tot eu: există în măsura în care poți stabili un punct determinant al timpului pentru transformare. Simțirea în realitate și nostalgia visului sunt impulsuri ale aspirațiilor omenești și uneori ale realizărilor, oricât de înălțătoare ar fi acestea din urmă tot ce punem în leagănul gândirii și trăirii ne aduce la cele mai înalte simțăminte...

Uneori, transformarea este o chestiune de citate, realizându-se prin intermediul unei terapii pentru suflet. Poezia nu e o lucrare științifică, este o reflecție a cuvântului în ce privește sufletul, cred că există o întrebare mereu nepusă: de ce scrie omul poezie? Trăirile ne sunt date uneori de cursivitatea" versurilor prin rimă ...(aștept următoarea poezie). Intenția de a scrie e ca o particulă în mișcare liberă într-un anumit moment al timpului...speranța e o situație reală cu două particule diferite în acțiune.

Încrederea nu vine din teorie, iar teoria nu are voie să contrazică faptele existenței. Destinul e un fel de simultaneitate a evenimentelor depărtate între ele, un fel de acțiune la distanță.

Existența este în strânsă legătură cu evenimentele lumii, cu destinul omenirii. Deci, existența este totalitatea însușirilor atribuite unei noțiuni intelectuale posibile. Orice noțiune devine subiect dacă este o realitate vie. Mulți sunt dispuși să creadă că ea corespunde problemelor lumii. Schimbarea subiectului apare în mod obiectiv când apar neîncrederi sau opoziții la care nu putem răspunde, putem doar să ne apărăm.

Dacă am fi putut refuza timpul de la început, într-un fel sau altul nu ne-am fi născut, timpul este ca o carte lipsită de profunzime ce se răsfoiește cum vrea. Probabilitatea e parte din viață mai mult decât există în matematică. Viața e mereu probabilă, niciodată sigură.

Să-ți mai spun ceva. Autocontrolul ți-l asigură o remarcabilă vedere clară, o siguranță de sine și intuirea unei substanțe proprii ce nu poate fi alterată, sau mai corect, chiar acestea ți-l asigură. Deci ca să înțelegi viața, trebuie să ai autocontrolul de a rămâne într-o stare de pace tot timpul, de a accepta anumite situații inopinate și de a face față provocărilor și amenințărilor cognitive.

Lipsa de sinceritate duce la stângăcie, care poate îmbrăca diferite forme. Uneori este fluturată pentru justificarea neroziilor și atunci gesturile devin imperfecte și stângace.Iar planificarea asiduă duce la nebunie și atunci nebunii se cred înțelepți. Este un fel de înțelepciune care ne scutește de aplauze...problemele oricum în general sunt insolubile...

Mai am puțin și râd, vezi că vine toamna, se vor colora frunzele în mii de culori, sau cum ai spune tu vor fi falsificate...

Atunci omul este cel mai puțin căutat, deși este cel mai prețios...în momente neprevăzute omul este nestăpânit, îngrozit de nedumeriri de parcă ar intra în război cu toată lumea. O lume care are chipul familiar al cotidianului.

Să scrii mult dacă scrisul este un efect practic de îmbunătățire a științei, dacă faci posibilă inventarea unor lucruri care îmbogățesc viața. Cărțile sunt rezultatul gândirii, ele sunt certe și necesare, unele vorbesc despre ce se întâmplă în natură, așa cum vede observatorul, altele vorbesc despre acțiunea asupra spiritului uman, despre nesiguranța omului în fața lui însuși. Fiecare generație îmbunătățește tezaurul cunoașterii și înțelegerii scriind... zic și eu ca să nu stau degeaba.

Leadership: Felul cum percepi realitatea poate să pornească de la felul cum îți percepi propria existență prinsă între un moment de neuitat al transformării de sine și un reper de referință culturală?

Scriem pentru că undeva în adâncul ființei noastre sperăm că cineva va călători prin mintea noastră. Noi avem nevoie de ceilalți, ceilalți se regăsesc în noi...unii năvălesc în scrierile noastre ca într-o junglă, alții caută întâmplări netrăite, unii sunt debusolați, totul primim și totul e de dăruit, acesta e farmecul vieții.

Un tip din lista ta de prieteni, pe nume Vasile Nemeș spunea la un moment dat: *"Inspirația nu ne vine de la cineva asemănător cu noi. Când ai ochi doar pentru tine, te adapi dintr-un lac. Când explorezi, bei dintr-un proaspăt izvor."*

Doar ce nu este ca noi înșine ne completează până la a deveni întregi, nimeni nu își adaugă încă o mână pe lângă ale sale, însă o atingere plăcută ne conduce spre visare.

Știința valorifică lucrurile despre care altfel am fi știut doar că există, este ca un creion pus în mâna unora și nu a altora, pentru că indiferent de domeniul științific, știința nu este la îndemâna oricui. Fiecare om este o sensibilitate, o emotivitate dramatică, uneori pătimașă, limpede și ponderată câteodată, omul este o știință în care încape toată lumea exterioară. Aceasta rezultă din vederea remarcabilă și extrem de clară dată substanței fiecărui individ care apare în decorul științei.

Un reper de referință culturală poate să rezoneze cu popularizarea propriei versiuni de A FI, transpusă (prin emoții, prin senzații, prin gândire) într-o poveste plină de artă care scoate în evidență faptul că tot ceea ce trăiești face parte dintr-o ascensiune spirituală treptată.

Se duc bătrânii și se duc și tinerii. Ceea ce este în afara conștiinței nu este neapărat dedesubtul ei. În fiecare om zace un pictor care n-a deschis niciodată o expoziție. Iar o exprimare fără metafore este ca un teren arid, indiferent dacă este vorba despre pictură sau despre scris. Felul cum te exprimi este felul unei culori de a surprinde sufletul omului, proprietatea unei culori de a fi mai caldă sau mai rece în funcție de caracterul și felul omului de a fi, indiferent ce scenă își alege el să surprindă în viață. Orice scenă de improvizație se naște pe loc, în fața ta, în oglinda sufletului tău. Participi în mod direct. Poți da și altora sugestii.

Viața este un fel de știință în care mai întâi existăm, este un fel de piesă de teatru în care nu contează că am jucat bine sau prost, contează doar că am debutat. A mai spus cineva asta, dar cu alte cuvinte. Important este ca aceste cuvinte să existe în știința vieții tale, permițându-ți o dezvoltare armonioasă, atât pe plan fizic, cât și psihic și spirituală. Nu-i bine să fii actor fără cauză, fără scenă și public, fără artă. Dar e bine să trăiești o viață de actor prin intermediul poveștii unui actor care impresionează la fiecare apariție.

Să păstrăm ceva din caracterul unui Robinson Crusoe, să nu lăsăm niciodată să se stingă focul spiritual, ci să-l întreținem, să lăsăm mereu să ne ardă un foc interior de nestins.

Leadershipul denotă felul îți exprimi personalitatea, caracterul, inteligența emoțională, așa încât ceea ce lași în urma ta, ca într-o poveste de mare impact, să fie demn de un Robinson Crusoe care trece printr-o mulțime de aventuri care îl maturizează, îl fac puternic, și îl învață să se autoeduce.

Ioana Sarah este numele unei simple anonime care mi-a devenit prietenă într-un moment când nu aveam niciun prieten. Gândurile ei, atât de profunde, simțitoare, libere, m-au traspus într-un adevărat miraj din care nu-mi doream să mai ies vreodată, până în punctul când mirajul și-a adus contribuția la construcția unei povești din care cred că nici acum nu mai am scăpare.

Povestea se numește: "Povestea noastră".

Source: https://neculaifantanaru.com/ioana-sarah.html